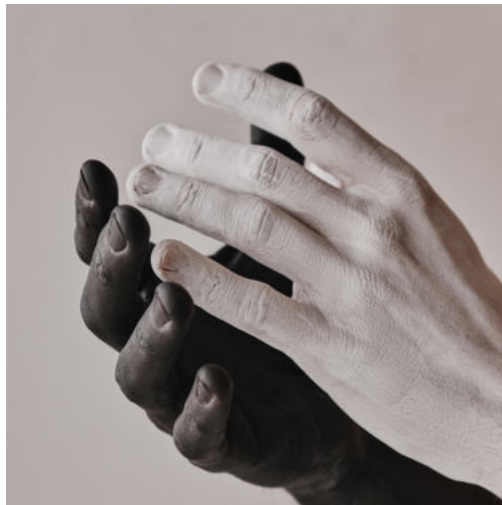

MOZAIC

MOISIL

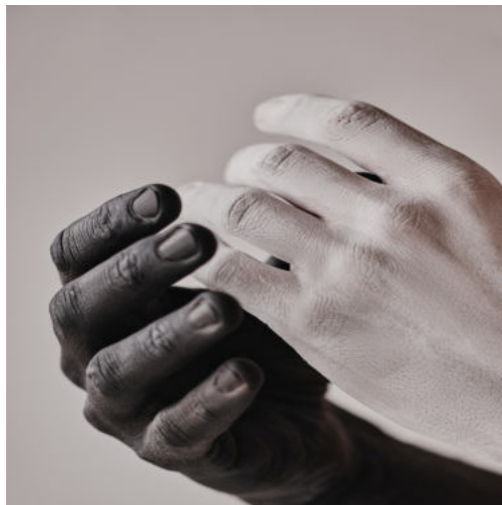
CUPRINS

ESEU/ARTICOL

Bine și rău	2
Răul din lume, binele din noi	3
Love Yourself	13
Valoarea supremă	14
Când răul devine bine și bine devine rău	15
Chimia prin ochii unui copil	23
Chimia ne învață	25
Mami, ce este sub pat?	27
Confuzia răului și a binelui	28

POEZIE

Respiro poetic	5
•Alexandra Cățu	
•Mohammadi-Golhin Aria-Antonio	
•Daria Mironica	
•Florentina Niculiță	
•Nica Alisia Maria	
•Adela Bordei	
•Angela Stanciu	
•Eстера Stoica	
•Andreea Fechet	

SPECTACOL

„O noapte furtunoasă”	17
Asincron	21

Redacție: Alexandra Dragomirescu, redactor-șef
Redactori: Andreea Bunea, Adrian Manu, Alexandra Cățu, Daniel Ghindea, Miruna Suvalcu
E-mail: revista.cngm@gmail.com
Coperta I, IV, p.2 *Black and white male hands show gestures and movements. Yin and Yang is the confrontation of black and white good and evil* by jen2215, Adobe Stock; p. 4. *choice of personal growth and self-development, between good and bad, poor and rich, good and evil*; p.23-24, *Colorful solution in conical flask lined on a bench in a chemistry lab* by Souvik, Adobe Stock

BINE ȘI RĂU

Multă lume a auzit de căutarea Graalului și de Perceval, Lacelot, Regele Arthur și alți eroi care reprezintă binele. Puțin știu însă motivul pentru care Perceval a pierdut Graalul, inițial, atunci când l-a văzut pentru prima dată.

Se afla într-un castel, alături de Regele Pescar, care era bolnav și, din politețe, pentru că așa a fost învățat, Perceval nu îi pune nicio întrebare. Tace. Nu este interesat să afle de ce Regele Pescar este bolnav, nu e curios de ce se întâmplă în jurul lui, ce este cu acel potir pe care îl are în fața ochilor.... Se mulțumește să accepte tot ce i se întâmplă. Doar e un semn de „civilizație” să îți vezi de treaba ta, să nu deranjezi pe nimeni, asta se știe, nu?

Iată că a doua zi, eroul nostru se trezește în praf, totul a dispărut, castelul, regele, potirul...dar apare un personaj misterios care-i spune că tocmai a ratat șansa de a obține Graalul... pentru că a fost indiferent.

Povestea continuă, totuși, Perceval pornește să caute obiectul sfânt, din nou... pentru că este un ideal... Graalul e un ideal creștin, acela de a-ți iubi aproapele, așa cum este el, bolnav, diferit, păcătos, lipsit de putere.

De câte ori nu am văzut oameni triști în jur și ne-am zis că nu e cazul să intervenim cu o întrebare simplă: „Ești bine?”. Nu răspunsul e cel care contează, ci întrebarea însăși. Dovedește că observi, iar celălalt înțelege că nu e singur. De câte ori nu am judecat o situație fără să întrebăm dacă lucrurile s-au întâmplat exact așa cum le vedem noi în mintea noastră? Poate că nu vom primi niciodată un răspuns, dar întrebarea în sine ne face să ne dăm seama că nu deținem toate informațiile, deci nu suntem deținătorii adevărului. De unde atâta orgoliu de a avea dreptate într-o discuție, când nu am făcut efortul de a vedea lucrurile și din altă perspectivă? De unde graba de a judeca pe cineva, când, de fapt, frica, nesiguranța și neputința noastră vorbesc prin noi împotriva celuilalt.

„Omul bun scoate lucruri bune din vistieria bună a inimii lui, dar omul rău scoate lucruri rele din vistieria rea a inimii lui”, spune Evanghelia lui Matei. Dacă ne considerăm oameni buni și creștini, de ce ne interesează, atât de mult, răul din oameni, de ce nu scoatem din noi binele pentru a genera bine? Câte Graaluri pierdem zilnic prin indiferență și ignoranță?

Alexandra Dragomirescu

RĂUL DIN LUME, BINELE DIN NOI

Ce este bine și ce este rău?

O întrebare cu care s-a confruntat omenirea de-a lungul existenței sale. Lumea a fost creată după „chipul lui Dumnezeu” (Geneza I, 27): „Și a privit toate câte a făcut și iată erau bune foarte”(Geneza I, 31). Dar, zi de zi, ne întâlnim adeseori cu opusul acestui chip dumnezeiesc. Să ai conștiința că omul este chip al lui Dumnezeu și să vezi pretutindeni ceva contrar nu este un lucru deloc ușor, pentru că trebuie să vezi și să simți, paralel cu această lume, cu adevărat minunată, toate acele denaturări ale patimilor, cu afirmațiile și interpretările josnice și egoiste, de multe ori. Ceea ce ne ajută să trecem peste această situație este credința în bine, frumos și adevăr.

Dumnezeu a așezat în fața omului două căi, două alternative, două posibilități: viața și moartea, lumina și întunericul, binele și răul, lăsând libertatea de alegere.

Menirea omului este să dorească săvârșirea binelui și să considere că răul e un incident în viața sa. Sfântul Apostol Pavel mărturisește: „Căci nu fac binele pe care-l voiesc, ci răul pe care nu-l voiesc, pe acela îl săvârșesc.”

(Romani 7,19). Sfinții Părinți spun astfel: „Nu după răul pe care nu l-am făcut vom fi judecați, ci după binele pe care l-am făcut.”.

Binele necesită efort, este dincolo de zona de confort, de multe ori, nu este apreciat și atunci răul ne manipulează, încercând să ne convingă că binele nu mai contează. Binele îl facem pentru sufletul nostru, în primul rând, nu pentru ceilalți, este o hrană spirituală care ne aduce fericirea. De multe ori, suntem triști din pricină că binele nostru nu este prețuit, dar să ne amintim ce spunea Al. Vlahuță: „cei răi pot avea noroc, însă doar cei buni pot fi fericiți”. În același mod trebuie interpretat și proverbul: „Bine faci, bine găsești!”. Faptele noastre, cuvintele noastre contează pentru că pot atrage binele.

Așadar, este evident faptul că nu putem fi considerați buni de toată lumea, că bunătatea deplină se găsește doar la Dumnezeu, iar aici pe pământ ne întâlnim adeseori cu răul. Însă rostul nostru este să evităm să facem rău, pe cât putem, și să alegem binele drept aliat în lupta din sufletul nostru.

Raluca Mihăilescu

Slavă, cinste, pace vor veni însă peste oricine face binele. (Romani 2,10).

(I)moral, imoral

Niciodată nu vrei să fii cel vinovat
Nu vrei ca lumea să aibă motive
să te suspecteze
Vrei să ai mâinile curate
Când de fapt sunt doar
mănuși de latex
Mâinile-ți sunt permanent pătate
Și tu știi
N-ai vrea să ți se vadă
intențiile adevărate
Doar dorințe ascunse
Un "Je ne sais quoi" misterios
Murdar cu lacrimile victimelor
Pe care numai tu le-ai cunoscut
Strângi lacrimi ca pietrele
semiprețioase
Adunate de prin munți
Și îndesate cu abilitate
În buzunarele unui copil cleptoman

Ține-le în buzunare
Bădăranule
Te joci cu sentimente

Ca un copil cu mașinuțe de metal
Nu știi ce-s alea consecințe,
tu te distrezi
Aruncă-le la gunoi,
mami-ți ia altele mâine
Nu vrei să ții ceva stricat
Dar dacă tu l-ai stricat?
Te simți vinovat?
Sau moralitatea este relativă
pentru tine?

Lumea-ți stă la picioare
Dar oare e lumea a ta?
Îți aparține totul?
Ca să jonglezi cu oricine
Cu mine
Să-ți fie rușine.
Dar tu nu ești vinovat
Mănușile-ți sunt curate
Dar mâinile... pătate

Alexandra Cățu

*Respiro
poetic*

E bine rău

E bine rău când prin copacii
Din geamul meu se zbate vântul,
Iar eu cu-n ceai fierbinte, mă încălzesc
Prin suflet.

E bine rău când a mea minte
Mă duce-n locuri depărtate,
Pline de soare, de lumină
Botezate.

E bine rău când prin ochii larg deschiși,
Orizontal cu cerul, privesc înspre zenit,
În depărtare, către lumina lunii
Milenare.

E bine rău când te revăd,
Venind spre mine, dinadins,
Cu pasul țațoș, apăsător de dor
Nestins.

E și mai bine când n-aud de rău,
O dungă fină de patimă, a mai rămas în mine,
Și-mi place parcă să vorbesc, așa...
Cu tine.

E bine rău când nu aud de rău,
Gunoii lumii, poposind aieva
În oameni mici și răi cu minte rătăcită
Și grăbită.

E bine rău când știu că-i bine,
Lăsându-mi capul obosit să stea
La umbra pomului cu roade,
În poala ta.

E bine rău! Mohammadi-Golhin Aria-Antonio

*am întors oglinda aruncată
îngerii și demonii stăteau la o cafea*

Eul

bine și rău, ai șoptit
vremuri de funingine și timpuri paralele
pe pământ a apărut o fisură
s-a lărgit până ce
a despicat pânza inimii tale
și era bine
și era rău
și era haos
și era cosmos
eroi și damnați
se zbăteau în străfunduri
și ai tăcut
n-aveai habar de cuvinte
nu știai decât să râzi și să mori
respirai raze de lună
fugeai cu morile de vânt
zâmbeai cu arma încărcată
și rătăceai în răsărit
penumbra îți curgea prin vine
sufletu-ți era din catifea
vedeai cioburi de sticlă
și picături de lumină
stropii acizi te făcuseră radioactiv
și clipa trecuse

am întors oglinda aruncată
îngerii și demonii stăteau la o cafea
Daria Mironica

respirai raze de lună

Adam Negru

Florentina Niculiță

Îngerul cu aripi negre

Stau singur și-mi plâng a mea durere.
 Ca Lucifer sunt, într-o eternă cădere
 Mă lupt să rup această tăcere
 Și în al tău glas să caut o mângâiere.
 În aripile tale de înger să gădesc iubire
 Dar aripile tale nu sunt albe,
 Sunt negre, pătate cu sângele meu.
 Ca un sinucigaș mă întorc la tine,
 În flăcările iadului tău ard.
 Cât de prost am putut să fiu...
 Să cred dulcile tale minciuni.

Sunt doar un pion pe tabla ta de șah
 Urma să fiu cucerit de regină.
 Simt gustul metalic al sângelui pe
 buze
 Și în timp ce flacăra se stinge,
 Doar un moment...
 Am să te sărut, te rog
 să nu o faci înapoi!
 Vreau doar să-ți pictez pe buze
 Un dulce adio pentru noi.

Florentina Niculiță

An ocean of perspectives

Good and bad.
 What is this all about?
 These words are mixed up inside my head,
 Battling against each other
 And stirring the thoughts in my head.
 I have questions of all sorts
 But what is really their meaning?
 Does being kind with everyone make you a good person?
 Or doing awful things to protect your family makes you a bad person?
 How can we define it?
 How can we know that what we do is right?
 I'll tell you,
 We can't.
 But here's what I know.
 Good people will always have strength
 and someone they are keen to survive for,
 While bad people will easily transform into monsters
 That do horrific things out of madness.
 After all, deep down,
 We all have that ability and power
 But it's up to us in what ways we use it.

Alisia Maria Nica

Poate m-ai vedea diferit cu ochii închiși

strângi în pumn a mea speranță,
 împrăștii vise pe faianță;
 lacrimile șuvoi de
 sunt acum dovezi nescrise.
 închid ochii și văd parcă
 o viață unde nu sunt moartă:
 cioburile ascuțite
 sunt lalele înflorite,
 petele de sânge uscat
 dau viață unui gândac,
 cartuș de gloanțe folosit

e doar un pom obișnuit.
 și parcă-mi doresc a sta,
 să te uiți la mine, nu la ea,
 să-mi redai viața înapoi,
 să fim doar noi amândoi.
 dar deschid ochii din nou
 și te văd ca pe un tablou,
 perfect, dar nu pentru mine,
 reieșind iar din ruine.
 aștept ca viața să treacă,
 să nu mai existe un „dacă”,
 să închid ochii să văd iar
 cum tu ești doar al meu dar.

Adela Bordei

Legea talionului

Istoria s-a scris cu sânge, nu cu cerneală,
când să lupți pentru religie
e o cale mai morală
de a ajunge la Ierusalim,
de a ucide un om
(de a-ți extinde teritoriile).
Azi avem oprobriul,
care în funcție de faptă,
e mai mic sau mai mare,
în loc de judecată,
omul din cei mai timpurii ani ai săi
a spus că o egalitate e morală,
că răul e bun când e la fel de rău ca altul:
Ispășitul drept în al său drept e,
când rupe piciorul celui ce i l-a rupt,
când jignește pe cel ce l-a jignit,
când trage de păr
pe cel ce l-a tras de păr,
când omoară pe cel ce l-a omorât.
Când faci un rău copilului tău,
el se anulează
dacă același rău îți este făcut și ție.
Și ajungi în rai (poate, doar dacă există).
Pare barbar să tratezi cum ai fost tratat,
binele era mai rău înainte,
dar limita victima să comită
o faptă mai gravă
decât aceea de dinainte.
Poate că cea mai etică pedeapsă
e asupra inimii.
Când omul își vede partea animalică,
sălbatică,

întunericul din spatele luminii.
Când scoți dințele celui care ți l-a scos,
ce satisfacție îți aduce să-l vezi știrb?
Nu te simți ca un al doilea agresor,
ca o oaie îndopată, amețită,
ca un tigrul lacom și pustiu?...
Cum ești bun dacă ești la fel de rău?
Cum aplici o pedeapsă fără să fii hain?
— Onorată Instanță,
bărbatul chiar n-a vrut,
vina lui este peremptorie, dar în copilărie,
victima i-a făcut același lucru
avea 5 ani când l-a amenințat
că îl omoară,
avea cuțitul în mână,
a fost o simplă vendetă.
Ciudat este că încă se păstrează,
de exemplu,
de câte ori nu ți-au spus părinții:
*bate-l și tu pe el sau
dacă te mănâncă, mănâncă-l și tu pe el?*
În contextul dat nu vom evolua niciodată.
— Onorată Instanță, clientul meu
doar s-a răzbunat, e dreptul său,
dați vina pe natura umană?
Și dacă l-a înjunghiat, ce dacă?
Înjunghiați-l și dumneavoastră pe el,
dar să nu vă mire faptul că eu,
reprezentantul său legal,
vă voi înjunghia înapoi.

Estera Stoica

Poezii

încerc să aud
să îmi aud inima
și se aude doar bipăitul unui ceas
un ceas care s-a blocat
și arată mereu
cu o precizie constantă
aceeași oră.

linia secundelor nu se mai poate mișca
deși încearcă
linia minutelor s-a oprit de mult, dar
mereu
mi-a fost frică să o repornesc
nu vreau să o las să meargă
iar orele au murit primele
probabil nu vor mai învia.

am țipat atât de ascuțit încât nici nu am
putut să mă aud
dar mi s-au spart toți dinții,
iar corzile mele vocale au încetat să mai
existe
în interiorul gâtului am doar răni
și mi-am tăiat singură limba
pentru că oricum am gura prea uscată ca
să mai vorbesc
m-am mulțumit cu tăcerea.

și poate doar o să continui să observ
oameni
doar o să continui să tac în neființa mea
și o să mă dematerializez mai repede
decât credeam
o să fac din nou parte din sol
din pământ
o să fiu fericită să mă poluezi tu pe mine
căci am încetat să fiu eu cea care o face

am obosit să îmi distrug corpul.

fă-o tu.

și te rog distruge-mă în cel mai frumos
mod pe care îl poți gândi
îmbată-mă în fertilizatori
apoi rupe toate florile
și nu lăsa nicio rădăcină
nu vreau să fii lipsită de cruzime
căci îmi doresc să simt fizic
ceea ce îmi gândește mintea
căci modul în care mă doare creierul e mai
dureros decât o gaură de glonț
în inimă.

rupe-mi toate oasele dacă e nevoie,
îți readuc aminte că nu mai am limbă să țip
rupe tot ce vezi la mine
apoi dă-mi foc
și pur și simplu nu mă lăsa să mă sting
vreodată
nu până nu ard de tot
nu până nu îmi arde și cenușa
nu până ce nu dispar din toate amintirile
fotografiile
și toate poeziile pe care ți le-am scris
lasă-mă să dispar.

ajută-mă să dispar.

vreau să fii tu cea care mă distruge.

îmbată-mă amar.

cu cel mai dulce și sărat venin.

Angela Stanciu

Te aștept

Cerul meu se strânge,
Norii grei apasă peste mine,
Stropii mici de ploaie mă îneacă iar.
Acea amărăciune cruntă
Mă bate-n ținte tot mai strâns
Aici în labirintul nopții.
Trage-mă de lanțuri

Și scoate-mă de aici.
Eu încă n-am murit,
Dar simt cum putrezesc.
Într-un stăfund al lumii negre
Uitând de soartă și de veci.
Aici și pururea
Te aștept.

Andreea Fechet

LOVE YOURself

The moment you fall apart, when you can't tell the difference between everything and nothing...

...when you're blinded by sadness, and, somehow, you survive in an ocean of feelings, thoughts and memories which make you a human being - a hell fire, an unstoppable storm, then a moonlight and tears rolling down over your cheeks...
...when everything's just a mess and that's all you see...

...you hope to find time to be happy with yourself, not just strong- to be peaceful, not just feisty... You yearn to learn how to embrace all the imperfections that make you who you truly are. Even if things don't work the way you wished. Even if you can't handle everything that comes into your life in the best way.

But you fight despite all of these, despite drowning in your own black sea...

despite sometimes wanting to give up, no matter what you've been doing a while now... despite dreaming of some other way of living... because otherwise it means losing yourself on the way.

Someday, maybe you will realise - sitting on your armchair and eating your favourite flavour of yogurt - that you want to fill the empty parts of you, to be full of your own, so complete that you could light the whole world and set it on fire.

But for now, you should just learn to love yourself so loudly that it silences your fears, so strongly that it weakens your grief, so deeply that it brightens your dreams, as good and bad are just part of you and the amount of fight is manageable once you know how to accept yourself as perfectly imperfect.

Amalia Murgea

VALOAREA SUPREMĂ

Binele este valoarea supremă a moralei. Valori precum: dreptatea, sinceritatea, prietenia, libertatea etc. presupun înfăptuirea binelui.

Există situații în care e dificil să decidem ce e Binele: o mamă fură, pentru a-și hrăni copiii minori, tatăl minte în instanță, pentru a-și apăra fiul care a comis un jaf etc.

Judecăm moralitatea unei fapte în funcție de consecințe/scop sau pe baza intenției ei?

Socrate și Platon afirmă că virtutea se învață. Întreaga morală se va constitui în jurul acestei probleme.

J. Locke și Im. Kant susțin că, așa cum teoremele din geometrie pot fi deduse din premise evidente, putem deduce „natura binelui și a răului”, precum și toate normele ce ne ghidează comportamentul din două premise: existența lui Dumnezeu și ideea de om, ca ființă rațională.

La polul opus, Fr. Nietzsche crede că „Dumnezeu a murit”, iar ierarhia valorilor este o „invenție”, morala convertește slăbiciunea în forță. Acest lucru se manifestă prin „secreta dorință a celui slab de a-l domina pe cel puternic”.

Ca alternativă la teoriile morale (teleologice sau deontologice), au fost create eticile aplicate.

În analizele contemporane, moralitatea în spațiul public e o problemă privită din perspective diferite (mita,

corupția, demagogia, manipularea etc.).

Cum se explică faptul că oamenii cu funcții publice își schimbă comportamentul?

O posibilă explicație e dată de Th. Nagel. Rolurile îi creează omului politic impresia că este „slujbașul unor instituții mai presus de orice individ”. Aceste roluri în viața publică încurajează eliberarea de restricțiile morale. Actele capătă un caracter „depersonalizat”, iar autorii „se ascund în spatele responsabilităților impuse de funcțiile lor”.

C. Noica atrage atenția asupra unei reale probleme în comportamentul public: demagogia, falsele promisiuni. Dar optimist, marele filosof speră într-o „înțeleptire a omului, prin cumpătul cel bun”.

Așadar, problemele referitoare la Bine și Rău îndeamnă la meditație filosofică.

Pentru a face bine, se cer a fi îndeplinite următoarele condiții: să avem discernământul de a deosebi binele de rău; în al doilea rând, trebuie să vrem și să putem acționa în conformitate cu ideile noastre despre bine și rău.

Camelia Bucur

CÂND RĂUL DEVINE BINE ȘI BINELE DEVINE RĂU

Încă de mici suntem învățați ce este bine și ce este rău. Clar delimitate de cei din jurul nostru, învățăm primele principii morale ale acestei lumi.

Ne ghidăm după ele dar ... eroare! Constatăm că binele poate fi rău, iar răul bine.

Am să evit să dau exemple clasice cu avioane care se prăbușesc și persoana care a pierdut avionul scapă, dar îmi vine în minte ceva din copilăria mea.

Cu toții ascultam sau citeam basme pe vremuri (nu intrasem în era digitală), iar obișnuitele povești pentru copii erau de cele mai multe ori cu zmei – forțe ale răului, învinși de forțele binelui – un Făt-Frumos, care pe deasupra mai salva și o fată de împărat pe care o lua de soție și trăiau fericiți „până la adânci bătrâneți”. Nu am să intru în detalii cu „traiul fericit”, oricum partea aceasta mi se părea plictisitoare: „Cum adică un erou atât de mare nu mai face nimic, așteaptă trăind fericit să moară? Pâh ” S-a dus farmecul poveștii.

În schimb am să abordez ceva ce mi-a atras atenția atunci, iar minunatul erou pozitiv nu mi s-a mai părut atât de bun. Cred că de aceea

m-am și reprofilat, am renunțat la aceste lecturi care erau cam pe același clișeu și m-am îndreptat spre cărțile de aventuri pentru copii. Oricum treaba cu căsătoria nu prea mi se părea pentru vârsta mea de atunci.

Dar să revenim. Bun. Deci cum spuneam, Făt-Frumos de cele mai multe ori tăia capul zmeului. Până aici nu am nimic de zis. E clar principiul moral cu care am fost învățați: binele trebuie să izbândească în lume. Dar minunatul nostru erou nu se mulțumea uneori numai cu atât. Ca să stârpească răul (în mintea autorului) trebuia să omoare toată familia zmeului. Și stătea deci și aștepta: veneau frații zmeului și erau decapitați (până aici nu comentez, poate erau și ei răi), venea mama zmeului și hâș... își pierdea și ea capul (aici deja eram pusă pe gânduri ... De ce o pedepsea pe mamă? Doar pentru că avea un copil rău? Poate așa este lumea „oamenilor mari ”...), veneau apoi copiii de zmeu și erau și ei omorâți de eroul pozitiv. Aici e aici! Ce avea cu copiii? Parcă personajul nostru pe măsură ce face fapte bune devine din ce în ce mai negativ, se transformă într-un călău însetat de

sânge. Povestea nu menționa că mama era rea, că ar fi fost rele și odraslele, și totuși toată familia era pedepsită.

Nu mi-a plăcut acest aspect, dar este o părere personală așa că am luat măsuri la nivel personal: m-am reorientat spre ceva ce rezona cu mine.

Acum stau și mă gândesc cât de ușor ceva ce credem că este bine se poate transforma în rău. Un bine pe moment, poate fi un rău pe termen lung și invers. Granița dintre cele două concepte, clar delimitate este atât de subțire, așa putea spune că nu există, am trasat-o noi în mod artificial.

Și totuși cum știi că faci un bine și cum știi că faci un rău? Când știi că e bine, când știi că e rău? Nu poți spune: i-am făcut un rău, dar este spre binele lui. Cred că depinde de cum te simți în acel moment, dacă conștiința ta este

împăcată. În schimb dacă îți cauți scuze ... acest lucru trebuie să te facă să reflectezi puțin.

Binele și răul atât de depărtate și atât de apropiate ...

Bine și răul sunt două forțe care sălășluiesc în noi. Putem fi buni, putem fi răi. Suntem buni atunci când acțiunile noastre nu produc prejudicii celor din jur, suntem răi atunci când producem suferință. Eu cred că nu există om rău. Fiecare om are în el o parte bună, iar noi trebuie să o căutăm. Trebuie doar să vedem și partea lui bună. La fel ca zmeul nostru care, odată ce l-am transformat într-o persoană cu familie, l-am umanizat, ne-a devenit mai apropiat, poate un pic mai bun decât îl credeam la început și am început să empatizăm cu el.

Camelia Ionescu

Andreea Fechet

O noapte furtunoasă

Alexandra Dragomirescu

Cu ocazia sărbătoririi Micii Uniri, împreună cu familia mea, am fost la Teatrul Național unde am urmărit o versiune modernă a piesei: „O noapte furtunoasă”, scrisă de dramaturgul Ion Luca Caragiale. Această piesă de teatru urmărește intrigile dintr-o mahala din Bucureștiul anilor 1870.

Piesa debutează cu o discuție între Dumitrache - căpitan în garda civică - și Ipingescu - un ofițer cu un grad mai mic

și prieten al lui Dumitrache. În cadrul acestei discuții, Dumitrache povestește că un bărbat pe care l-a văzut la „Union”, s-a ținut după el, după soția sa, Veta, și după cumnata sa, Zița.

Așadar, în urma primei discuții din piesa suntem familiarizați cu personajele principale: Dumitrache, soț naiv și încornorat, căsătorit cu Veta care avea o aventură cu Chiriac (omul de încredere al lui Dumitrache), sora

Vetei – frumoasa Zita care îl iubea pe Rica Venturiano, Spiridon – sluga casei și Nae Ipingescu.

Decorul folosit pentru aceasta reprezentație de la sala Studio nu este unul sofisticat, din contra, este un decor făcut special să te ducă imediat cu gândul la vremurile piesei lui Caragiale: o casă în construcție, cu schele, cu de toate în curte: materiale pentru zidărie, o masă, o roabă cu băuturi și gheață, un topor, ferăstraie, saci cu ciment, lopeți pentru mortar, un gard din scândură, dar și un pian dezacordat. Totul permite personajelor caragialiene să-și manifeste agitația, să se urmărească unele pe altele, să alerge în cerc.

Acțiunea piesei este compusă din două părți, dar montarea actuală în scenă are toată acțiunea concentrată într-un singur act. De la comentariile politice ale jupânului Dumitrache împreună cu Nae Ipingescu, pe baza unui articol de ziar semnat „R. Vent”, acțiunea trece la pățania lui Dumitrache în care un bărbat „coate-goale” de la „Union” s-a ținut după el, Veta și Zița.

Sosește apoi Chiriac, omul de încredere al lui Dumitrache, care îi amintește acestuia că este de rond în acea noapte. Dumitrache îi spune lui Chiriac să aibă grijă să îi păzească soția (sau „onoarea lui de familist”). Brusc, discuția acestora este întreruptă, auzind

AURELIAN TEMIȘAN OVIDIU CUNCEA ADRIAN NARTEA RADU ȘTEFAN BĂNICĂ COSMIN VIJEU MONICA DAVIDESCU MONICA ODAGIU

10 NOAPTE FURTUNOASĂ

de ION LUCA CARAGIALE

Un spectacol de ALEXANDRU NAGY

Scenografia GABI ALBU

Costume ELLIDA TOMA

© Horia Stan

LITERA

Tipografia

ARTPRINT

de afară o ceartă între Zița și soțul său pe care merg să o oprească.

Zița merge să discute cu Veta, care nu este deloc atentă la ceea ce îi spune sora ei. Ulterior, Zița pleacă, Veta îi spune lui Spiridon să meargă să se culce, iar ea rămâne singură.

Când apare Chiriac, care îi mulțumește că îi cususe haina, acțiunea se intensifică, cei doi începând să se certe, din cearta lor reieșind că sunt amanți de mai bine de un an. Chiriac devine gelos din cauza bănuielilor lui Dumitrache, Veta cerând-i lui Chiriac să aibă încredere în ea, îi mai jură încă o dată că îl iubește și se împacă. La insistențele Vetei, Chiriac pleacă.

Printr-o intrare spectaculoasă își face apariția în scenă Rică Venturiano, personaj interpretat foarte bine de Cosmin Vijeu, care începe să mărturisească dragostea pe care i-o poartă Vetei.

Femeia se sperie și începe să strige după ajutor. Rică îi spune să nu mai strige, pentru că venise la ea, așa cum îi fusese indicat în biletul primit. Femeia e confuză, afirmând-i că nu i-a trimis niciun bilet, iar Rică îi povestește despre cum s-au întâlnit la „Union”, unde s-au și îndrăgostit. Veta înțelege că este vorba de o încurcătură și îi arată bărbatului că nu este persoana căutată de el.

Acesta se rușinează și își cere iertare, însă Dumitrache și Ipingescu sunt deja pe urma lui, așa că Rică îi cere ajutorul Vetei pentru a scăpa. Femeia îi spune să iasă pe fereastră, iar apoi să coboare pe schele, pentru a ieși la stradă. Dumitrache vine în cameră și, negăsind

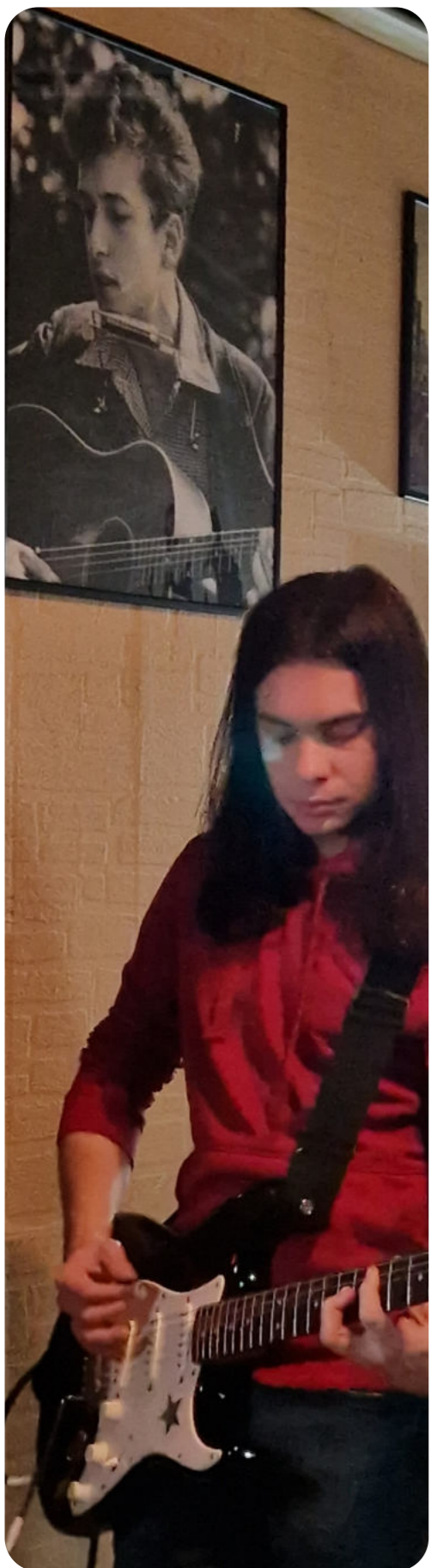
nimic, pleacă în căutarea bărbatului pe care îl văzuse. Apare și Chiriac, abia trezit din somn, căruia Dumitrache îi povestește ce se întâmplase.

Toți bărbații merg să-l caute pe Rică. Zița sosește la Veta, iar Veta îi povestește despre Rică și îi reproșează că din cauza ei are probleme cu Dumitrache, care credea că bărbatul se îndrăgostise de ea. Cele două femei pleacă să clarifice situația și îi găsesc pe bărbați gata să îl pedepsească pe Rică. După ce aceștia află că Rică este îndrăgostit de Zița și că greșise casa din cauză că numărul șase, la care locuiau Veta și Dumitrache, a fost montat greșit și devine numărul nouă, la care locuia Zița și unde i se spusese să vină, tensiunile dispar. Rică și Zița capătă acordul lui Dumitrache de a se căsători, iar iubirea dintre Veta și Chiriac rămâne secretă.

Această piesă mi-a dat un vibe de energie, a creat o atmosferă de comedie și relaxare prin interpretarea actorilor Monica Davidescu, Aurelian Temișan, Monica Odagiu, Cosmin Vijeu, Adrian Nartea și Radu Ștefan Bănică.

Cum piesa face parte și din recomandările de lectură, vizionarea acestei piese m-a făcut să înțeleg mai bine textul prin viziunea regizorală a lui Alexandru Nagy.

Ayan Bogdan

Alexandra Cățu

ASINCRON

Se poate spune că am început noul an în forță: pe 5 ianuarie am fost invitați la un concert de muzică rock al trupei Asincron. La prima vedere, nu era foarte promițător... curtea localului era destul de mică, iar sala în care avea să se țină concertul și mai și. Lumea era deja înghesuită și încă nu apucase să cânte prima trupă.

După o oră de așteptare (în care au făcut soundcheck-ul și a cântat trupa din deschidere) începe Asincron să cânte. Curtea se golește iar sala se umple la capacitate peste maxim, publicul aproape atingea artiștii. De la primele acorduri m-au făcut să mă mișc în tandem cu ceilalți oameni. Notele specifice rock-ului alternativ, cu influențe de indie, grunge și shoegaze au băgat publicul într-o transă. Primul rând de oameni începe să dea din cap frenetic, iar ceilalți aclamau zgomotos trupa.

Se aude „A-sin-cron” într-un sincron perfect.

Ce m-a impresionat cel mai mult la acest concert au fost fanii lor. După bis-ul obișnuit care în mod normal încheie concertul, tot publicul a cerut un al doilea bis, unul specific, și anume al melodiei „Wire” care își merită din plin laudele.

Versurile lor sunt încărcate de mesaj pe care au reușit la fiecare piesă să-l transmită 101%. De la lacrimi care se formau în colțul ochilor cum s-ar întâmpla la Slipknot cu „Snuff”, ne-au adus la un vibe de „Smells like teen spirit” al lui Nirvana.

În ciuda locației care nu părea promițătoare, cei patru artiști au captivat

tot publicul. După concert am reușit să stau de vorbă cu ei și să-i întreb mai multe despre cum s-a înființat trupa. Surprinzător, sunt în această formulă de abia din primăvara lui 2022.

Totuși, se simte că aceștia se cunosc încă din 2010, când au început clasa I împreună.

Cu siguranță, acest concert nu a fost o pierdere de timp, din contră, mă bucur că am participat și că am descoperit o viitoare mare trupă românească de muzică rock, pentru că sunt mai mult decât convinsă că cei 4 au un viitor strălucit.

Alexandra Cățu

CHIMIA PRIN OCHII UNUI COPIL

Chimia este o ramură a științei. Cu ajutorul acesteia, descoperim multitudinea de substanțe ce ne ajută în toate domeniile (medicină, agricultură), putem cunoaște mai bine mediul în care trăim, avem posibilitatea de a evolua și de a transforma viitorul în bine.

Fiind în clasa a VII-a, anul acesta am descoperit bazele chimiei, împreună cu minunata mea profesoară, pe care o admir. Datorită dânzei, am urmărit fascinată pe parcursul modulelor cum se dezvoltă chimia într-o disciplină complexă, deși mie mi s-a părut din ce

experimente

în ce mai interesant și nu din ce în ce mai greu.

Însă, am observat și faptul că, dacă privim chimia prin ochii unui copil, aceasta poate fi considerată totodată o artă.

În spatele tuturor soluțiilor, a atomilor și a matematicii, există experimente. Da, experimentele, acele lucruri amuzante, distractive, magice și pline de culoare care fac

atmosferă plăcută

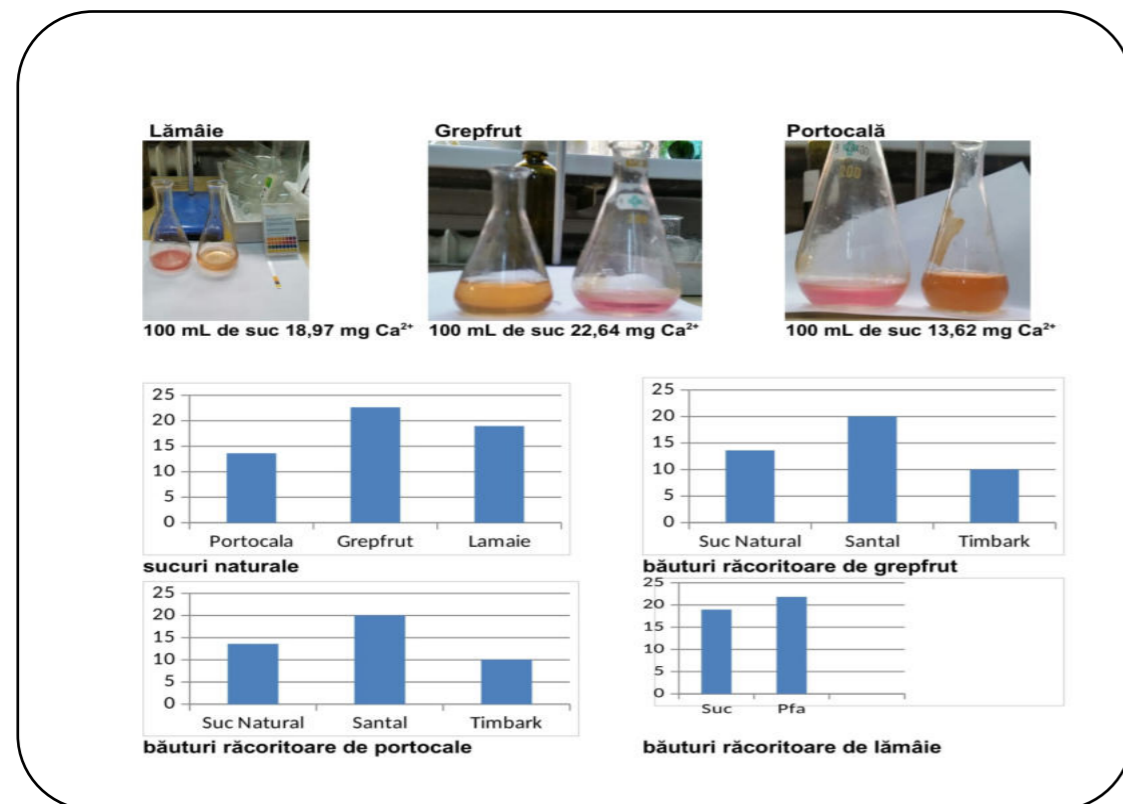
orele de chimie să dureze prea puțin, iar atmosfera să fie una plăcută și dorită de toată lumea, toți elevii fiind în picioare să vadă mai de aproape. Există o mulțime de experimente, care mai de care mai elaborate, de la vulcani subacvatici la cei tereștri, în miniatură.

Chimia este o materie foarte frumoasă și bogată, plină de mistere ce așteaptă să fie descoperite de către toți copiii și nu numai.

o materie plină de mistere

Maia Alexandra Gordiciuc

CHIMIA NE ÎNVAȚĂ!

Elevii din Colegiul Național „Grigore Moisil” au realizat o documentare științifică privind rolul fiziologic și implicațiile ionului calciu în metabolismul uman, aportul de calciu din alimente de origine vegetală și aplicarea unor metode de analiză chimică pentru dozarea calciului din sucuri proaspete de citrice în scopul promovării în rândul colegilor a unui stil de viață sănătos.

S-au folosit de cunoștințele învățate în cadrul orelor de chimie și au reușit să dozeze calciul din diferite sucuri naturale, proaspete. Rezultatele cercetărilor realizate arată că sucurile naturale de portocale, grepfrut și lămâie reprezintă o sursă importantă de calciu pentru organismul uman.

Au extins investigația experimentală și asupra unor băuturi răcoritoare din comerț, au determinat masa de calciu și au comparat rezultatele.

În urma determinărilor realizate au concluzionat:

- Băuturile răcoritoare naturale de fructe din comerț au, în general, o cantitate de calciu mai mică decât sucurile naturale.

- În unele băuturi răcoritoare se observă o cantitate de calciu mai mare decât în sucurile naturale.

- Aceasta poate apărea din cauza adăugării conservanților, care nu sunt benefici pentru organismul uman.

Iuliana Costeniuc

O FAPTĂ BUNĂ

Tom mergea pe un drum de țară printre casele din satul în care trăia. Trebuia să se întâlnească cu tovarășii săi la casa lui Mihai, unul dintre prieteni. Se întâlneau de obicei ca să se joace. Drumul pe care îl străbătea era presărat cu căsuțe mici, sărăcicioase, pline de copii zglobii. La un moment dat, a auzit o voce de copil care venea din curtea unei case.

– Mami, îmi doresc atât de mult să am și eu o păpușă ca fetele familiei Anderson, a spus fetița.

– Draga mea, dar noi abia avem bani de o pâine, nu ne putem permite să cumpărăm o păpușă, a zis mama cu tristețe.

– Dar, mami, chiar vreau una! insistă fetița, abținându-se să nu plângă.

– Știu, scumpa mea, știu. În schimb, te poți juca cu acest ursuleț. Uite, și el e foarte drăguț! a spus mama, încercând să pară convingătoare.

– Mami, sper să se întâmple o minune și să primesc acea păpușă! Sper din tot sufletul meu! a spus fetița plină de speranță.

– Draga mea, nu-ți face speranțe degeaba, zise mama cu blândețe.

Și amândouă au intrat în căsuța mică. Lui Tom i s-a zdrobit inima. Simțea cum o lacrimă îi curgea pe obrazul stâng. A rămas impresionat de conversația dintre mama și fiica sa. Era hotărât să-i

îndeplinească dorința! Nu că el ar fi fost mai bogat, dar avea o situație mai bună decât ea.

Între timp, băiatul a ajuns la casa lui Mihai, unde s-a întâlnit cu prietenii săi. Le-a povestit ce a auzit pe drum și le-a propus să ajute toți copiii nevoiași din sat. Împreună au hotărât să procedeze astfel.

În acea zi, au mers prin sat și au trecut pe la familiile care își puteau permite să doneze lucruri de care nu mai aveau nevoie, cum ar fi jucării, hăinuțe și câțiva bănuți pentru alimente. Oamenii au rămas impresionați de gestul frumos al tinerilor și au contribuit cu toții bucuroși.

În câteva ore au reușit să strângă multe lucruri. S-au organizat și a doua zi, Tom și prietenii lui au împărțit pachetele. Copiii erau bucuroși și uimiți, râdeau și plângeau, dar ochii tuturor străluceau de fericire.

La un moment dat, Tom s-a despărțit de grup și a mers la casa acelei fetițe pentru a-i vedea reacția.

– Mami, este o MINUNE! Am primit mai mult decât mi-am dorit!

Mama ei a luat-o în brațe și au început amândouă să plângă de fericire. Acum Tom era mulțumit că a reușit să aducă zâmbetul pe buze unor familii nevoiașe.

Maria Grădinaru

MAMI, CE ESTE SUB PAT?

Am înțeles târziu că el... nu e nimic. monștrii nu sunt doar creaturi mitice, ce se ascund sub patul copiilor în povești.

Monștrii sunt bucăți de suflete pierdute ce așteaptă să fie regăsite. Dar cine le va regăsi vreodată când tot ce am învățat a fost să ne ascundem, să fugim, să împietrim când un rău ni se arată în cale. Iar dacă se arată, îl vom recunoaște oare, când nouă ne sunt ilustrate „fiare”?

Odată mi-am făcut curaj să verific ce este sub pat. Nu era nimic și cu toate acestea era tot, tot ce nu înțelegeam, tot ce uram. Era slăbiciune... durere, neîncredere și ură.

Toate acestea creează un monstru ideal reflectat într-un ciob rămas pe covor, sub pat, din sufletul meu spart.

Un monstru ce râdea când eu plângeam, un gol întunecat ce semăna cu mine, însă nu puteam fi eu, căci eu sunt eu, iar

Eu sunt o furtună, iar el o picătură. Uitându-mă în reflexia dispersată, am decis să îi zâmbesc răului, să îl accept. Am decis să mă opresc din fugit și din ascuns și să mă uit în ochii lui.

Astfel, privindu-i pupilele dilatate am constatat durerea și pentru prima oară totul căpăta sens, răul este un suflet construit din deznădejde.

Am decis să îi zâmbesc însă a început să plângă, căci el e doar o picătură, în timp ce eu sunt o furtună.

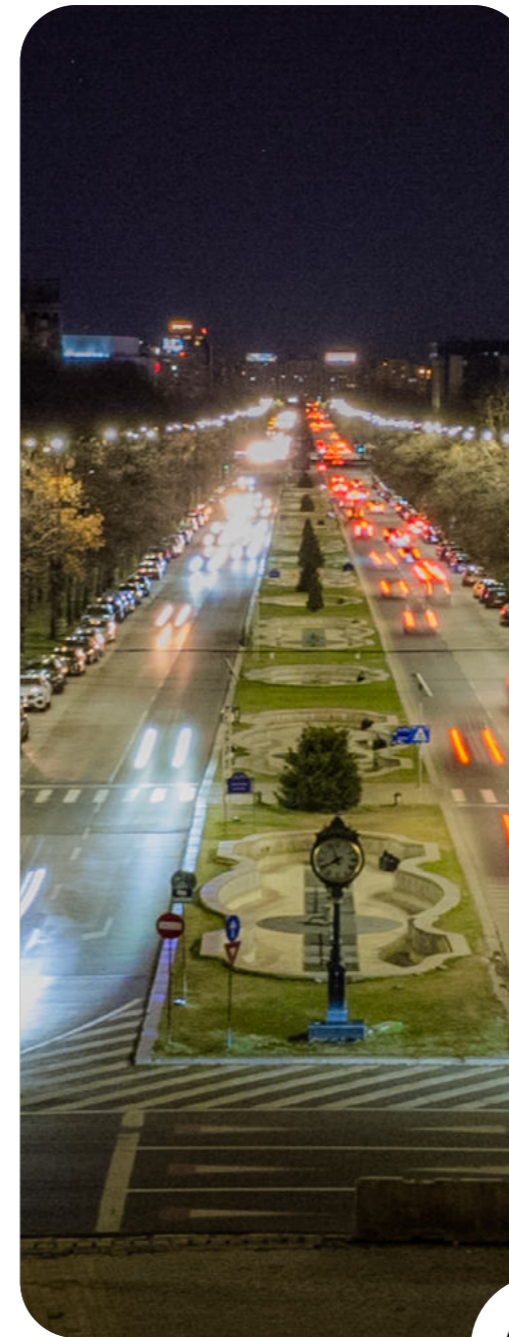
Atunci, am reușit să mă uit sub pat pentru prima oară fără să îmi fie frică, însă de data asta nu mai era nimic acolo.

A fost o iluzie sau a plecat să bântuie sub un alt pat, un alt suflet, ce încă nu s-a oprit din alergat?

Alexandra Stoicescu

eu sunt furtuna

CONFUZIA BINELUI ȘI A RĂULUI

Ce este binele ? Dar răul? Vom putea vreodată înțelege aceste concepte? La un moment dat, Socrate a abordat problema, afirmând că înțelepciunea este distingerea dintre bine și rău. Totuși, ce înseamnă? Consider că binele și răul sunt subiective de multe ori.

Cum poți să știi că faci ceva bine, când binele tău poate fi răul celui alt? Pot zice: „Am mințit, poate sunt o chiar o mare mincinoasă, dar am făcut-o din iubire, din dorința de a nu răni sau, pur și simplu, pentru a păstra un echilibru între mine și ceilalți.” Acest lucru poate fi spus de oricine. Astfel, putem spune că nu știm cum este cel mai bine.

„M-am închis în mine în speranța de a nu te dezamăgi, de-a putea trece mai ușor peste suferințe și, totuși, chiar am greșit procedând așa? Am făcut rău că am pus fericirea cuiva peste a mea ? Consider că toate gândurile acestea au trecut măcar o dată prin mintea fiecărui.

Binele poate însemna chiar și rază caldă a soarelui dis-de-diminează. Binele înseamnă un mulțumesc sau o îmbrățișare care schimbă ziua. Iar rău...înseamnă fix opusul. Înseamnă tot ce întunecă sufletul nostru de copii dornici de iubirea vieții.

Adam Negru

Așadar, distingerea dintre bine și rău este o înțelepciune deoarece binele și răul ni-l facem noi nouă, în primul rând. Ceilalți nu reprezintă decât o reflexie a emoțiilor noastre.

Beatrice Ungureanu

Mozaic, 28

Bine și rău, Pt.2

